

sobota 7. listopadu 2015 / 8. číslo, 13. ročník přehlídky

ŽNOVINY

ZPRAVODAJ KLÁŠTERECKÝCH DIVADELNÍCH ŽNÍ

NETRADIČNÍ ŠMOLÍČEK S PLETENÝM JELENEM

ŠMOLÍČEK - ZANEDBANÉ DÍTĚ, KTERÉ NEŠIŠLÁ

ROZHOVOR SE SPOLUREŽISÉRKOU PŘEDSTAVENÍ JARKOU HOLASOVOU

První, co mě napadá po zhlédnutí příběhu je, že Šmolíček byl dost zanedbávané dítě.

Když si to vezmeme na dnešek a na nějaký rodičovský model, tak to je tak, jak říkáte. Běž do pokojíčku, nezlob, otoč se a spi. My v podstatě v posledním obraze napravujeme tatínka jelena, když vzal šmolíčka s sebou ven.

Jak je to tedy s tím názvem? Vy hrajete o Šmolíčkovi. My ale známe pohádku O Šmolíčkovi, což chápeme jako jeho jméno. Ono to tak nebylo?

V Českých prstonárodních pohádkách a pověstech od K. J. Erbena je pohádka Jezinky, kde se mluví o šmolíčkovi. Chvilí jsme řešili, zda ho přejmenujeme, ale nakonec si stojíme za tím původním názvem. On neměl jméno, byl to prostě jen šmolíček, chlapeček.

Vy jste ze ZUŠ z literárního dramatického oboru. Jak dlouho už Malé dvě vedete?

Pět let? Letos mám padesát žáků. Myslím si, že ve škole by měli ochutnat od všeho něco, ať se profilují, až když vylezou ze školy. Mám děti už od přípravky, a když se mnou vydrží do těch dvaceti let, tak si myslím, že jim to pomůže v dalším studiu. Mají větší přehled a jsou náročnější divadelní diváci. Na představení se pak dívají jinak

než nepoučený divák. Projdou dramaturgií, scénografií a tím vším.

Když studujeme nějakou hru, vždy ty chce, aby byla hodně jejich. Já neumím něco napsat od stolu, potřebuji vycházet ze žáků, z toho, co nabídnou. Na konci roku děláme takovou dramaturgickou burzu, abych si přes léto mohl rozmyslet, co a jak. Žáci mají za úkol přinést si nějakou předlohu, něco co je zaujalo a co má navíc smysl sdělovat divákům. Pak vybíráme, co bychom chtěli dělat. Nehlasujeme, vždy se snažím o konsenzus, protože když budu mít osm nadšených lidí a dva našťavané, tak to není dobře. Povídáme si o nápadech a hledáme prostředky.

Učitel musí být trochu manipulátor, i když se tváří že ne. Takové ty řeči, že všechno dělají děti, to tak není. Navíc si myslím, že to není dobře. Je potřeba nějaké oko zvenčí, někdo, kdo citlivě řekne, že tohle je super nápad, ale do jině hry. Ale opravdu společně vymyslíme bodový scénář, scénografií, světlá. Na jevišti by vše mělo probíhat dramatickou hrou, takže nelze jen předat scénář a říct, tohle se naučte, tady udělejte tři kroky, tam se koukněte. Takhle to u nás nefunguje. Vždy dám jen nějaký nástin situace, řeknu, kam bych ji chtěla dovést a žáci pak improvizují a zkouší. Já už je jen koriguji. Když jsou starší, tak se hledají navzájem. Jedni hrají a druzí se na ně dívají. A než bych já sama

řekla, že tohle tak nefunguje, tak je lepší, když si to řeknou mezi sebou.

V každém vašem vystoupení figurují loutky?

Vždy chci, ale ne vždy tomu tak je. Nedávno jsme zkusili divadlo poezie, protože ve škole máme předmět sólový přednes. S nejstaršími žáky jsme udělali i experimentující divadlo. Spíše ale děláme alternu.

Také nemáme peníze na nějaký obrovský scénografický záměr. Tak tam dáme všelijaký papír, třeba i toaletní, když to funguje.

A když jedeme na přehlídku, tak koukáme na porotu, co tam až objeví, i když původní záměr to třeba vůbec nebyl. Ale proč to kategorizovat. Bud je divadlo špatné, nebo dobré.

Podoba jezinek byla jasná už od počátku? Myslím tím, že budou na prstech a že budou vypadat jak rastamanky?

Ano, to jsme věděli. Chtěli jsme, aby byly nahaté a aby ruka fungovala tak, jak jste viděli. Pak jsme řešili jen už barvu trika. Ale ten svetr! To byl můj nápad a přišlo mi, že to bude hrozná bomba. Pak jsme ale měli strašnou krizi v tom, že jsem na triko udělala takovou 3D hlavu, která ale byla hodně divná.

Já jsem původně chtěla klasický norský vzor, ale neumím ho uplést. Když jsme postoupili na Chrudim

Hravé, veselé a plné fantazie bylo první představení sedmého dne letošních žnů. Ačkoli se jednalo o dětské představení, na své si přišli i dospělí diváci a na konci obou představení to také dali patřičně najevo.

Pro děti byly patrně největším zážitkem z celé pohádky létající šišky. Někteří malí diváci si je dokonce odnášeli domů jako suvenýr. Možná malá inspirace pro dárek na příští divadelní žně.

AŽ SI KDO CHCE, ŘÍKÁ CO CHCE

Libuše Skácelová

Líbila se mi kreativnost, jednoduchost a atmosféra. Ta byla docela hrozná. Přišlo mi to ale málo vypointované. Čekala jsem, že to bude něčím ozvláštněné, protože Šmolíčka zná každý. Čekala jsem tedy na konci nějakou bombu. Ale bylo to dobré.

Jana Hrbková

Bylo to netradiční pojetí klasické pohádky, bylo vtipně pojaté. Líbila se mi jednoduchá scéna i jednoduché zahrání. Mělo to šmrnc a mně se to líbilo.

Alena Vaněčková

Líbilo se mi tam úplně všechno, hlavně jak to těm náctiletým pěkně šlo. Moc se mi líbily loutky. Trochu minus je kvůli sezení, protože na loutky nebylo moc vidět. To by bylo jediné, co bych vytkla, jinak jsem byla úplně nadšená.

Michaela Kutílková

Já vždy oceňuji, když děti dělají něco jiného, než že zlobí ve škole. Takže se mi to líbilo moc, bylo to hezké, vtipné a poučné.

Eva Čechová

Hra se mi líbila hlavně proto, že herci jsou hodně mladí. Je úžasné vidět, když se mladí lidé zabývají něčím takovým, byť je to pohádka. Byl to rozjezd k dalšímu představení a myslím, že to svůj účel splnilo.

Daneček Černohorský

Mě bavilo, jak tam padaly šišky. Mě z toho padání bolely uši.

Davídek Černohorský

Líbilo se mi, jak šmolíček hýbal těmi dveřmi a jak hrál fotbal. Byla to velká sranda.

Kačenka Malastová Super.

ŠMOLÍČEK - ZANEDBANÉ DÍTĚ, KTERÉ NEŠIŠLÁ

(celostátní přehlídka a dílna amatérského loutkářství, pozn. red.), tak jsem sedla na internet, projela jsem všechny pletací paní, které pletly krtečka a oslovila jednu, která mi vestu za čtyřista korun upletla.

Jak jste spokojená s dnešním představením?

To první nebylo až takové dobré, ale to druhé už fungovalo. My jsme neměli moc času zkoušet, protože už jedeme v jiném projektu. Zkoušíme letos s touto partou scénické čtení. Oni jsou částí většího devítičlenného souboru a Malé dvě mají k tomu navíc. Já když mám děti, které opravdu chtějí pracovat, tak musíme nastavovat i víkendy, protože to vše se nevejde do rozvrhu. Víkendová soustředění jsou nakonec nejlepší. Jakákoliv činnost sblížuje.

Vy jste do své práce hodně nadšená, že?

Já už to nemám jako práci. Mně se stal ten zážrak, že se můj koníček stal mojí prací. Je to náročné, ale je to radost. A když pak můžete takhle někoho potěšit, tak je to dvojitá radost.

O MRTVÝCH JEN... UPŘÍMNĚ

Vybočení z klasické představy o tom, co je ještě divadelní představení je stálou součástí dramaturgie Kláštereckých divadelních žní. Včerejší folklorní vystoupení chrudimského Kohoutku bylo ovšem velkým krokem stranou. Vystoupení nadšených tanečnic a zpěváků bylo energetickou smrtí, která v dlouhých mezihrách rozezpívala i přítomné diváky.

Škoda jen, že v průběhu celého vystoupení bylo v sále příliš mnoho folkloru, ale prakticky žádné divadlo. Škoda o to větší, že všichni účinkující jsou nejen výborní zpěváci a tanečníci, ale zcela jistě i nadaní herci.

AŤ SI KDO CHCE, ŘÍKÁ CO CHCE

Marcel Červenka

Mně se představení líbilo, protože takové představení není vidět všude. Bylo výjimečné i tím, že tam byly ty sprosté fráze. Bylo to pěkné, mně se to líbilo. Je dobré, když je nějaká změna a není tu pořád jen činohra.

David Kodytek ml.

Náramně jsem se bavil, bylo to výborné. Humor, hudba, výkony, co dodat. Líbilo se mi, že si tam dělali srandu ze sexu i z toho souseda. Myslím, že to dobře vystihuje tu lidovost.

Doris Homolková

Mně se hra moc líbila, všechny tři části byly perfektní. Představení bylo nabitě energií, takže se mi chvilkami chtělo vstoupit do hry a začít tancovat a zpívat. Já jsem dala velikou jedničku, moc se mi to líbilo.

Danek Benišek

Bylo to výborné, hodně se mi to líbilo. Bylo to strašně srandovní. Byli strašně moc zpočení, takže bylo vidět, že se snaží a měli s tím hodně navčívání.

Hana Marková

Tento týden jsem navštívila kvůli nedostatku času první představení. Byla jsem unešená, moc se mi to líbilo. Herecké výkony, tanec. Jsem spokojená. Vůbec nelituji toho, že jsem přišla.

Eliška Macháčková

Já bych od folkloru vůbec nečekala, že by mohl být takhle zajímavý, protože folklor mě nikdy moc ne bavil. Tady jsem se bavila v jednom kuse. Bavila jsem se, i když tam muzikant hrál na harmoniku, protože lidi se zapojili, což mě velmi zaujalo. Celé představení bylo velmi zajímavé, zábavné, nikdy jsem takové představení neviděla.

PROHÁNĚT SE PO JEVIŠTI SE DÁ NADOSMRTI ROZHOVOR S REŽISÉRKOU A AUTORKOU ŠÁRKOU KRATOCHVÍLOVOU

Představte nám svůj soubor?

My jsme soubor Kohoutek z Chrudimi. Jsme národopisný neboli folklorní soubor, to znamená, že čerpáme z folklorního materiálu, z lidové látky. Většinou z Východních Čech nebo obecně českých materiálů. U nás jsme představili tu část, ve které se věnujeme scénické podobě látky. Druhá naše podoba je, že působíme jako tradiční folklorní soubor. Tancujeme, zpíváme a čerpáme lidové písně z regionálních sbírek.

Jak funguje vybírání námětů a hledání textů?

Na začátku jsou různé sbírky písní sesbíraných během 18. a 19. století. Nebo studie etnografů a čerpání z těchto tradičních pramenů. Inspirujeme se do určité míry. Ve standardních, klasických částech existuje nápad lidové písně a jednoduchý popis tance, my pak tanec choreograficky rozpracujeme. Nebo v kusech, které jsme předvedli dnes, stojí na začátku jakási informace o tom, jak to tenkrát bylo na venkově mezi lidmi. To mě inspiruje a chci se k tomu nějak postavit a něco vytvořit.

A to jdete do archivu a tam hledáte?

Já se ve folkloru pohybuji přes dvacet let, takže člověk pak už zná jak sbírky, tak i sběratele z vlastního regionu. Ví, kam se má obrátit. Navíc vycházejí různé monografie. Inspirující může být třeba i jen jeden verš z nějaké písně. Hudební složka funguje tak, že jsou dochované pouze hudební nápěvy písní. Podklad hudební aranže zpracujeme, případně něco doko komponujeme.

Kolik máte členů?

Máme 9 muzikantů, zbytek jsou tanečníci. Je nás kolem třiceti.

Existujete 31 let, tzn., že už jsou tam děti dětí?

To ještě neznamená, protože my jsme v minulosti prošli určitým vývojem a přerodem. Já si pořád představuji, že spolu zestárneme. Že narušíme trend folklorních souborů, kdy se tančí do dvaceti, pak jdeš na vysokou školu a necháš toho. Já si ale představuji, že jak nás to v této partě baví, že až nám odrostou děti, tak proč stále nemít koníček, který lidi spojuje. My bychom i tak zůstali přáteli, to je jasné, ale nás spojuje ještě navíc ten

společný zájem, cíl a společná snaha o nějaký výsledek.

Do kolika let si myslíte, že se dá s takovou energií prohánět po jevišti?

To se dá nadosmrti. Teď ve folklorním hnutí existuje docela velký počet těch oldstars souborů. Ty se naopak dávají dohromady po nějaké dlouhé pauze, jsou bez těch mládežnických souborů a je jim třeba šedesát let a výš. Já si představuji, že my nebudeme mít tu pauzu a že budeme přizpůsobovat repertoár. Už to jen nebudou zvedačky nad hlavu.

Jste uzavřená skupina nebo k vám chodí i noví lidé?

Ne, my jsme rádi, když omladíme. Ale není to tak, že bychom dělali náboru a těm starším říkali, ať jdou pryč. Takový trend jinde je, ale my to tak neděláme. Já bych se nerada stala trenérem mládežníků mimo tu naši partu.

Chci se zeptat na kostýmy. Říkáte tomu kostýmy?

Říkáme tomu kroje, ale tady jsme dnes byli v kostýmech. Kroje jsou autentické. Čerpáme a bádáme v muzeích, inspirujeme se lidovou výšivkou a tím, jak to tenkrát skutečně vypadalo. Dnešní kostýmy třeba v té poslední části jsou inspirovány barokním odíváním. Například ty čepce tak skutečně dříve vypadaly. Spolupracujeme s výtvarnicí Kamilou Skopovou.

Jak se vám hrálo před divadelním publikem?

Hrozně hezky. Je to hrozně vstřícné a vnímavé publikum, které má cit pro detaily. Je to jiné než před folklorním publikem. Folkloristé mají od folkloru určitá očekávání. S tím se podvědomě na ty kusy dívají a podle toho reagují a zvažují, zda se tomuhle ještě můžou zasmát nebo jestli je to jako folklorní diváky nemá třeba nějak urazit. Tady od vás necítíme žádnou negativní emoci, kterou někdy cítíme třeba od těch echt folkloristů.

Existuje něco jako moderní folklor?

Existuje. Ten jsme dělali v prvním čísle. Existuje pojem folklor 20. století. Etnografové se shodli na tom, že to, co si pamatujeme třeba z 80. let, z našeho dětství, to, co se traduje, není nikde zapsané, ale každé dítě to umí, protože se to od někoho naučilo, že to vše splňuje znaky

pokračování na druhé straně

PROHÁNĚT SE PO JEVIŠTI SE DÁ NADOSMRTI

toho, aby se o tom dalo říci, to je folklorní materiál.

Dá se dělat tradiční folklor modernějším způsobem nebo jde jen o tradiční převádění minulosti?

My děláme buď to tradiční anebo jiné, spíše scénické pojetí, více autorské, takové jaké jste viděli dnes. Ne každý folklorní soubor čerpá ze sbírek třeba těch „sprostónárodních“ písní 18. stol., nebo ne každý soubor čerpá z novodobého folkloru. A proto by se o tom našem přístupu dalo říci, že je nový.

V poslední části vystoupení máte původní texty. Upravovali jste je nějak?

Písně jsou skutečně autentické. Jsou ze dvou sbírek, z dnešního pohledu, vulgárních typů písní. Jsou to písně, které existovaly ještě před tím, než přišli obrozenci typu Erben a Němcová, kteří ty písně vzali, autorsky zasáhli a vynechali ty sprosté věci. Nebo dokonce i úplně upravili jejich význam. Na to existují různé studie. Takže písně jsou skutečný autentický materiál před zásahem K. J. Erbena. Upravená je jen muzika pro konkrétní nástroje.

Jak jste spokojená s dnešním představením?

Doufám, že si to diváci užili. Podle reakcí si myslím, že ano. Já jsem spokojená.

SKONČILY ŽNĚ, AŽ ŽIJÍ ŽNĚ

Jan Milota

Měl jsem kdysi možnost dělat rozhovor s panem Horníčkem. Položil jsem mu dlouho promyšlenou otázku „mistře, prozradte, co Vám v životě divadlo dalo a naopak vzalo.“ Změřil si mne užaslý pohledem a pak s intonací, která neskrývala despekt, řekl „, Proboha, co by mi mělo brát?! Všechno mi dalo. Všechno.“

Tuto letitou příhodu jsem si vybavil při úvaze nad tím, co nám daly letošní Žně. Mohu-li se vyjádřit obrazně, pak řeknu dobrou úrodu. Mám tím na mysli program, divadla, soubory, návštěvnost, diváky, doprovodný program, moderaci, Žňoviny, technické zajištění, součinnost s kulturákem, přístup radnice, partnerství se Zámkem, kolegiální s Hronovem, obdiv hostujících, štědrost sponzorů, trpělivost kavárny, hloubku a smysl tradice, reprezentaci města.....

Vzpomínáte na tu písničku od Pilarky „sekáči jdou a tvaře jim sluncem hoří?“ Inu tam, kde je co sklízet, bývají SEKÁČI.

Jiří a Tomáš Fialovi

Tomáš: Letošní žně mi strašně rychle utekly. Přijde mi, že minulé roky jsem si je více užíval, nebo mi spíše přišlo, že trvalo déle. Letos to byl opravdu foťr. Asi jsme chodili brzo domů... Žně byly pěkné, líbily se nám, moc vám za ně děkujeme. Vyzdvíhl bych Štěpána, který se v uvádění rok od roku zlepšuje.

Jiří: Taký se zlepšil hermelín, ten je opravdu dobrý (smích). Letos byly žně takové klidnější, tím myslím, při pohledu na vás, divadelníky. Přijde mi, že je zvládáte brilantněji, bez nějakých velkých nervů. Všimli jsme si, že máte nové mladé pomocníky, které musíme pochválit.

Jaruška Staňková

Žně se mi moc a moc líbily, jako každý rok. Jsem upřímně ráda, že tady máme takovou kulturní akci. Představení jsou pestrá, není tu jen jeden žánr, ale je tu třeba i alternativní divadlo. Je dobře, že máme možnost vidět i jiné žánry a jiná pojetí.

Štěpán Malast

Letošní žně byly více alternativní, než bych si osobně přál - dva tři večery by mi nevadilo představení nevidět. Přesto věřím, že to neplatí pro diváky, kteří tak měli možnost vidět nevidané. Na kolik tedy byly žně (ne)šťastné musí zhodnotit oni a pravdou je, že ohlasy jsou vesměs pozitivní. Co mě těší pořád je atmosféra v průběhu celých žní. Každý den jsem se těšil do kulturáku, každý den jsem měl trému a neměl připravenou moderaci, každý den jsem se těšil na to „první“ pivo a cigaretu, každý den jsem se těšil na výstupy kolegů a reakce diváků, každý den jsem byl zvědavý na výsledek diváckého hlasování. A každý rok se těším na

další ročník. Krom toho všeho se těším na honorář za moderaci, rádi bychom totiž letos doplatili hypotéku a koupili konečně nové auto. Ať žijí žně!

Honza Škach

Stále píšu, přepisuju a píšu a zase přepisuju. No zkrátka psaní článků není pro mě. O to více obdivuji každoroční práci všech, kteří se podílejí na tvorbě Žňovin. Také ostatní, kteří jsou při organizaci Žní více či méně vidět, mají mou poklonu.

Hlavně bych chtěl pochválit letošní výběr představení. Jak je již na Žních tradicí, bylo od všeho trochu. Již v loňském roce jsem obdivoval tuto dobře namíchanou „směsku“ a jsem rád, že ačkoliv letošní Žně byly (ne)šťastné, tento výběr byl šťastný. Překvapil mě zájem diváků. Jako pro jednoho z organizátorů je to krásný pocit a také zavazující.

Takže vážení diváci, užijte si ještě poslední večer letošních Žní a zachovejte jim přízeň i do budoucna.

Saša Pilský

Z pozvaných souborů zatím řadím na první místo pondělní představení Divadla Spektákl z Prahy, které nám zahrálo Frašku o Dušanově duši. Jinak musím pochválit výběr programu, protože se mi každý večer představení líbilo. Doufám, že (Ne)šťastné žně přinesou štěstí i žním příštím.

Zuzka Ježková

Letos se mi zdá, jistě se pak dozvíme přesná čísla, že stoupla návštěvnost jednotlivých představení a jsem za to velmi ráda. Je vidět, že Žně mají v Klášteci nad Ohří a okolí své fanoušky. Ti navštěvují přehlídku každý rok a k nim přibýla také spousta nových tváří, což je dobře. Však také letos bylo opět na co koukat...já jsem si užila každý večer a děkuji Zdeničce Nyklíčkové a Honzovi Milotovi za super výběr.

P.S. Mnozí diváci, kteří spěchali po představení domů, přišli o posezení se souborem a prozradím, že se díky příjemné obsluze kavárny a zpěvu při piánu, mnohdy protáhlo do pozdních nočních hodin.

Jakub Hrbek

Letošní ročník žní pro mě byl značně odlišný od těch předchozích. Nejenom, že jsem se z pravidelného diváka stal jedním z organizátorů, ale ještě mi bylo umožněno se s našimi diváky vždy krátce pobavit po představení ve foyer. Nyní přišla řada na

mě, abych se se čtenáři podělil o svůj pocit z festivalu. Především, že jsem typický knihomol s nosem obvykle zabořeným v knize. Možná i právě proto na mě největší dojem udělala premiéra dramaturgie Solarisu, zásadního díla novodobé literatury. Vašek mi opět dokázal, že režisérskou taktovku drží pevně v ruce a už samotné řešení scény se mi zarylo hluboko pod kůži. Snad příští rok dobijete Hronov!

Chci poděkovat dramaturgům, že letos do Klášterce pozvali i kavárenské povaleče, jejichž zhudebnění i emotivní deklamace poezie mě pohladily na duši. Miním, že i diváci se v uplynulém týdnu náramně bavili a jsem rád, že si podle reakcí cení netradičních vystoupení, která by se do Klášterce normálně ani neměla šanci dostat.

Štefan Drozd, ml.

(Ne) Šťastné Klášterecké divadelní žně se letos opravdu vyvedly. Jak se ukázalo, číslo 13 je v Klášteci číslo šťastné. Samozřejmě za tímto úspěchem nestojí jen štěstí, ale také hodiny tvrdé práce. Za tvrdou práci však každý večer přišla odměna ve formě divadelního představení. Jako celek mohu žně hodnotit jen jednou větou: Již dnes se těším na další ročník Kláštereckých divadelních žní.

DNES UVIDÍTE V.A.D. Kladno UPOKOJENKYŇ

ROZHOVOR SE SOUBOREM V.A.D. Kladno, PŘI KTERÉM
JSOU POUŽITY ROZHOVORY ZE ZPRAVODAJE DIVADELNÍHO
PIKNIKU 05/2015 A ZPRAVODAJE JIRÁSKOVA HRONOVA
03/2015

Jak vás ve vašem věku napadlo udělat hru z prostřední domova důchodců?

Honza: Napadlo to mně. Docházel jsem za babičkou a napadlo mě to celkem logicky.

Jak jste reagovali, když Honza přišel s tímto tématem. Chtělo se vám do něj?

Ema: Určitě. Všech se nás to dotýká, je to téma, které všichni řešíme, řešili jsme nebo řešit budeme. Růžena: Na scénáři bylo od začátku vidět, že hra může být dobrá, takže s tím nikdo z nás neměl problém.

Chtěli to téma i ostatní v souboru? Rozuměli mu?

Honza: Rozuměli, oni jsou dobře napojení.

Ema: A hlavně: všichni máme babičky. Mám 95letou tetu v domově důchodců kousek odtud, je zamilovaná, má ráda ty stejné tvarohové buchty a mám pocit, že je to hodně i o ní, ale nikdy mě nenapadlo to zdramatizovat.

Jaké je vlastně pro vás hlavní téma hry?

Honza: Nemyslím, že by tam mělo být nějaké hlavní a vedlejší téma. Je to prostě výsek života a v tom je témat nekonečně. Je to o mládí, o stáří, o stárnutí, o všem.

Když jsem hru viděla poprvé, byla jsem dlouho strašně napnutá, kam až zajdete při balancování na hraně černého humoru a tématu. Věřila jsem, že to zvládnete, věřili jste si i vy, že nepřestříháte?

Honza: Já jsem věřil stoprocentně, že nepřestříháme, ale asi v tom není žádná objektivní hranice.

Růžena: Já jsem si nebyla jistá, trochu jsem se před premiérou bála, ale zase ne až tak, abych na ni ty staré rodiče nepozvala. A byli spokojeni.

Ema: Jasně, že když se dívá někdo, kdo to zrovna prožívá, tak mu to třeba připadá hodně smutné. Ale my si z té situace neděláme srandu, že bychom se jí vysmívali. Spíš se s tím všichni vypořádáváme.

Růžena: Už se mi ale stalo, že se jedna potenciální divačka rozhodla, že na nás nepůjde, jen na základě vyprávění, o čem to je. Její maminka byla dlouho po smrti a ona to měla hodně nezpracované, takže hru nechtěla vidět.

Takže nemáte žádný negativní ohlas od babiček, nebo dědečků?

Honza: Někde, asi v televizi, jsem slyšel debatu o tom, kde leží hranice humoru. Ten chytrý pán říkal, že hranice není nikde, jde jen o to, že když už něco

vnímáme negativně, tak to už není vtip. Vtip má takovou tu laskavou moudrost, nebo celkové vědomí o tom, že tak třeba můžeme skončit všichni, proto humor funguje tak, že to není vysmívání.

Milan: Myslím, že hodně kritických je prvních dvacet minut, možná míň. U jedné divačky se nám stalo, že nevydržela a po patnácti, dvaceti minutách, kdy to jako vysmívání vypadá, odešla, protože už nebyla ochotna sledovat hru dál. Přitom jsem přesvědčen, že kdyby vydržela do konce, tak by řekla "aha, ono to fakt bylo upřímné".

Ale v těch prvních dvaceti minutách se může najít třeba nějaké procento lidí, které si fakt řekne, že to je čistá parodie, vysmívání a že na to nemají. Tajně jsem s napětím sledovala dvě dámy, které prvních dvacet minut nevěřičně kroutily hlavami, ale vydržely a nakonec se velmi smály. Je ale fakt, že nebyla přestávka a byly uprostřed rady.

Soubor (smích): Přestávky my neděláme! Nikdy.

Všechny ty vtipy a gagy jsou součástí scénáře? Nakolik vznikají při zkoušení?

Honza: Většina byla napsaná, ale dost se vymyslí při zkoušení.

Studovali jste nějak staré lidi, abyste je dobře zahrály?

Růžena: Moc jsem je nestudovala, spíš jsem o nich hodně přemýšlela a vybavovala jsem si v paměti gesta, kroukání... Na svoji babičku jsem skrz to vzpomínala hodně. Takové střípky se mi vracely.

Ema: Mám babičku, která je přesně ve věku mé postavy. Víc jsem ji pozorovala. Dívala jsem se, co dělá, jak zvláštně hýbe pusou, to jsem od ní koukala. Chvilky jsem koukala na youtube na staré lidi.

Honza: Původně měly tyhle dvě role hrát úplně jiné dvě herečky.

Ema: A to je pravda. My jsme na to moc mladé.

To vám říkali?

Ema: My jsme to říkaly (smích).

Růžena: Ze začátku to bylo těžké, ale pak do toho člověk vlezl a už je tam.

Milan: Problém je s těmi postelemi, že v nich třeba usnou...

Stalo se vám některé, že jste usnula?

Růžena: Mně ne.

Ema: Na zkoušce mockrát, pak už mně nechali spát a hráli beze mě.

Dovede si představit, Honzo, sebe třeba za 40 let? Třeba jako nadšeného ochotníka v domově důchodců, jak tam vede divadelní kroužek?

Milan: No já si Honzu představit dovedu...

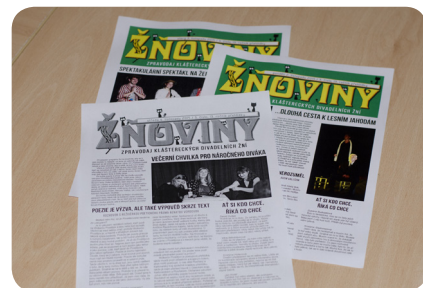
Soubor: (smích) ...tam budeme všichni.

Honza: Představuju si, že až tam budu, budu jenom ležet. Ale mám kamarádku, která vede sbor a do domova důchodců už se těší, že tam taky založí sbor... ta to má takhle nalajnované.

Není to tak dávno, co jste hráli komedii Píseček o různých přístupech k rodičovství, teď hrajete o stáří, co bude dál?

Honza: To ještě není dané, máme nějaké rozdělvky, ale snažíme se hrát ze života.

ŽŇOVINY PRO VÁS PŘIPRAVOVALI:

ZDENIČKA A MÍRA NYKLÍČKOVÍ
ŠTĚPÁN MALAST, JAN VALTA
JAKUB HRBEK

DS KLAS

WWW.SDRUZENIKLAS.CZ

POZDRAV Z HRONOVA

Milý Honzo, Zdeničko i ostatní členové souboru!

Dovoďte nám (mně a Marcelu), abychom Vám poděkovaly za krásné chvíle prožité v Klášterci. Bylo to moc fajn, užily jsme si to ... moc díky. Domů jsme dojely dobře, žádné „kufrování“ se už nekonalo!

Doufáme, že festival probíhá podle plánu, má jen spokojené diváky a krásná představení.

Ještě jednou moc za vše děkujeme, bylo nám s Vámi moc fajn.

Těšíme se brzy na shledanou, Hana a Marcela

